

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джеймс Гедлі Чейз

ВЕСЬ СВІТ У КИШЕНІ

 BOGDAN

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
The World in my Pocket

The World in my Pocket © Hervey Raymond, 1959

У новому романі Дж. Г. Чейза гостросюжетна лінія знову переплітається з напруженим детективом. Четверо грабіжників-відчайдухів і таємнича красуня наважуються викрасти броньований автомобіль із мільйоном доларів усередині. Завдяки цим грошам увесь світ буде в них у кишені! Та чи спрацює амбітний план, якщо кожен женеться за власним міражем, а життя раз по раз ставить палиці в колеса?

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com

Збут: (0352) 43-00-46, (050) 338-45-20

Книга поштою: (0352) 51-97-97, (067) 350-18-70, (066) 727-17-62
mail@bohdan-books.com

м. Київ: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

I

Четверо чоловіків сиділи за столом, на якому були безладно розкидані гральні карти й покерні фішки, а поміж ними манячили кілька переповнених попільничок, склянки й пляшка віскі.

У кімнаті панувала напівтемрява, лише прямо на стіл падало тьмяне зелене світло. Димова завіса під стелею розповзалася навсібіч, відступаючи в тінь. Морган, здоровань із холодними, колючими очима й тонким ротом, виклав чотирьох королів і, відкинувшись на стільці, почав тихо барабанити по столу кінчиками пальців.

На мить запала тиша — а тоді решта гравців з обуреним бурчанням кинули на стіл свої карти.

Джипо, уроджений Джузеппе Мандіні, товстий курдупель із чорним кучерявим волоссям, ледь посрібленим на скронях, смаглявою шкірою та схожим на дзьоб носом, швиргонув свої фішки Моргану через стіл і сумно всміхнувся.

— От я і вийшов, — сказав він. — Оце так талан! Нічого кращого за дев'ятку не траплялося весь вечір.

Ед Блек перебрав охайну стопку своїх фішок, витягнув чотири й підсунув їх до Моргана. Еду, високому, білявому і дуже засмаглому, була притаманна особлива брутальна привабливість, яка подобалася жінкам, але насторожувала чоловіків. Він носив ретельно випрасуваний сірий

фланелевий костюм і розмальовану вручну краватку: жовті підкови на пляшково-зеленому тлі. З усіх чотирьох Ед мав найкращий одяг.

Четвертий, наймолодший, гравець — Алекс Кітсон, якому було ледь за двадцять. То був кремезний темноволосяний юнак із високими вилицями, пласким носом професійного бійця і тривожними карими очима. Він сидів у сорочці з відкритою шиєю та чорних велюрових штаних. Віддавши Моргану останні фішки, він скривився.

— Я також, — сказав Кітсон. — А мав чотири кралі. Я було подумав...

Він змовк, збагнувши, що інші двоє уважно дивляться на Моргана й зовсім не слухають його самого. Морган саме розкладав отримані фішки в три охайні стопки. Із тонких вуст чоловіка звисала цигарка. Решта гравців прислухалися до його швидкого ритмічного дихання. Давши лад фішкам, Морган підвів погляд. Його чорні зміїні очі ковзнули з одного обличчя на інше.

Блек нетерпляче мовив:

— Про що ти думаєш, Френку? Щось гризе тебе цілий вечір.

Морган іще кілька секунд побарабанив кінчиками пальців по столу, а тоді різко сказав:

— Хлопці, а ви б не хотіли загребти по двісті тисяч баксів?

Усі троє залякли. Вони знали Моргана достатньо добре, щоб не сумніватися: слів на вітер він не кидає, ще й у таких питаннях.

— Як ти сказав? — запитав Джипо, нахилиючись уперед.

— Двісті тисяч баксів кожному, — повторив Морган, зробивши наголос на останньому слові. — Лежать собі й на нас чекають. От тільки взяти їх буде нелегко.

Блек витягнув пачку цигарок. Дістав одну й почав крутити між пальцями, замислено поглядаючи на Моргана.

— Тобто повний куш — вісімсот тисяч? — уточнив він.

— Мільйон, — відказав Морган. — Якщо ви трое погодитесь взяти участь, то розділимо його на п'ятьох.

— П'ятьох? А хто ж п'ятий? — різко запитав Ед.

— Ми ще до цього дійдемо, — відповів Морган, а тоді відсунув стілець і підвівся. Поставивши долоні на стіл, чоловік нахилився вперед. Його худе бліде обличчя було напружене. — Це буде велика справа. Складна. Але вона принесе мільйон баксів готівкою. Бери і клади собі грошенята в кишеню — дірки вони не пропалять. Усе десятидоларовими купюрами. Та не все так просто: працювати доведеться до сьомого поту.

— Двісті тисяч баксів? — вражено видихнув Джипо. — Та таких грошей у всьому світі немає!

Морган усміхнувся до італійця, та хижий оскал зробив його схожим на голодного вовка.

— Великий куш, — повторив він. — З такою грошвою в кишені матимеш цілий світ!

— Дай вгадаю, Френку, — втрутився Блек. — Ідеться про фонд заробітної плати «Станції ракетних досліджень»?

Морган сів на місце, осміхнувся й кивнув.

— А ти кмітливий, Еде. Саме про нього. Ну як тобі? Там рівно мільйон, дрібними купюрами. Ось його і треба забрати.

Френк поглянув просто у вічі Кітсону, який сидів, вражено витріщаючись на нього.

— Ти чув мене, малий, — наполягав Морган. — Його треба забрати.

— Ти що, збожеволів? — Кітсон стиснув кулаки. — За таку роботу ми не візьмемося, Френку, і повір, я знаю, що кажу.

Морган усміхнувся до нього, як старші чоловіки всміхаються до зелених хлопчаків, коли ті раптом бовкнули якусь дурницю. Він перевів погляд на Блека, знаючи, що

коли того робота зацікавить, то щось може і вигоріти. Блек метикуватий. Малюк, Кітсон, — сміливий, має силу в руках і вміє водити машину, але він дурень дурнем. Тож коли вже Блек скаже, що нічого не вигорить, доведеться придумувати інший план.

— А ти що скажеш, Еде?

Насупившись, Блек запалив цигарку.

— Я б за таку роботу не взявся, байдуже, який там прибуток, але якщо ти хочеш викласти деталі, я уважно послухаю.

У цьому був весь Блек: ніколи не скаже своєї думки, доки не почує всіх фактів.

Джипо нервово засовався, розгублено переводячи погляд із Кітсона на Морґана.

— Що ж такого важкого у цій роботі? — запитав він.

Морґан махнув Кітсону рукою.

— Розкажи йому, малий, ти ж маєш знати, бо працював на ту контору.

— Так, — відповів Алекс. — Я знаю. Ця справа нікому не до снаги. Кожен, хто достатньо божевільний, аби спробувати вкрасти гроші станції, наривається на велику халепу, — він оглянув присутніх за столом, збентежений потребою так розмовляти з трьома значно старшими за себе чоловіками, а тому — охоплений непевністю. — Я не жартую. Агентство броньованих автомобілів «Веллінґ» може влаштувати веселе життя. Я точно знаю, бо, як зазначив Френк, колись там працював.

Джипо потер обличчя долонею й зиркнув з-під лоба на Морґана.

— Але ж ти маєш план, правда, Френку?

Морґан проігнорував його запитання, не відриваючи погляду від Кітсона.

— Ну ж бо, хлопче, — мовив він, — говори. Розкажи їм, наскільки все складно.

Алекс взяв одну з покерних фішок Моргана. Насупившись, він зиркнув на неї і почав без упину крутити між товстими пальцями.

— Перш ніж я покинув агентство, — сказав молодик, — вони отримали нову машину. До того використовували звичайну бляшанку з чотирма охоронцями. А для нового авто навіть ескорт не потрібен. Машина — вищий ґатунок. Вони настільки впевнені в її надійності, що навіть більше не страхують вантажу.

— Що ж у ньому такого особливого? — поцікавився Морган.

Кітсон розчесав волосся грубими пальцями. Він трохи бентежився від потреби так багато говорити, але щиро прагнув довести Френку, що цього разу він помиляється, пропонуючи таку роботу. Дотепер юнак беззастережно вірив Моргану. Усі четверо вже півроку працювали у команді, і їм вдалося повернути кілька непоганих справ. Хоч грошей заробляли небагато, але й на ризик не наражались. Кожна операція була ретельно спланована Морганом. Кітсон розумів, що двісті тисяч баксів — гроші величезні, але який сенс про них мріяти? Морган сказав, що ці грошики лежать і чекають на них, але ж як він помиляється! Він просто не розуміє, про що говорить!

— Ну ж бо, малий, — наполягав Френк, насмішкувато зиркаючи на нього. — Що ж такого особливого в цьому новому авто?

Кітсон глибоко вдихнув.

— Ти так просто не підійдеш до нього, Френку, — юнак дуже хвилювався, прагнучи добре все пояснити, і його голос тремтів. — Автомобільну броню виготовлено зі спеціального сплаву, який неможливо розрізати. Може, він і розплавиться під високою температурою, от тільки плавити доведеться кілька годин, якщо не днів. Найпотужніша частина автомобіля — двері. На них є замок із годинниковим механізмом. Коли машина

завантажується, працівники встановлюють замок. Аби дістатися до «Станції ракетних досліджень», потрібно їхати три години на великій швидкості. А замок встановлюють на чотири години. Це дає водієві додатковий час, щоб упоратися з корками на дорозі чи полумкою, — він поклав покерну фішку на стіл і глянув на двох чоловіків, що нахилися вперед і зосереджено слухали. — На панелі, що контролює замок із годинниковим механізмом, є командна кнопка. Якщо почнуться якісь негаразди, водієві потрібно буде лише натиснути на кнопку — і замок вимкнеться.

— І що ж тоді станеться? — насмішкувато запитав Морган.

— Після того, як натиснеться кнопка, ніхто не зможе відчинити дверей, доки замка не встановлять знову. А це вже справа професіоналів, — Кітсон запалив цигарку і випустив дим через широкі ніздрі. — Є ще дещо: у машині встановлено короткохвильовий приймач і передавач, тож із миті від'їзду в напрямку станції водій підтримує постійний радіозв'язок з агентством, — помітивши, що Морган саркастично посміхається, юнак перевів погляд на Джипо й звернувся до нього: — Уявімо, що якомусь придуркові прийде в голову пограбувати машину. Він блокує дорогу і пробує зупинити авто. Водій та охоронець миттю вживають заходи безпеки. Водій натискає на кнопку, що збиває замок із годинниковим механізмом, а охоронець вмикає тумблер, який закриває лобове скло й вікна сталевими жалюзі, перетворюючи авто на металеву коробку, яку неможливо відчинити. Тоді охоронець тисне на ще один перемикач на передавачі, що надсилає постійний сигнал. Будь-яка радіофікована поліційна машина може відстежити той сигнал, і де б не перебувало авто із грішми, поліція його знайде. Виконавши ці три дії, перевізникам лишається тільки сидіти й чекати, доки надійде допомога, — юнак струсив попіл

із цигарки. Його рука тремтіла від збудження. — Як я вже казав, ніхто не наважиться викрасти той автомобіль. Він ніби створений для всіляких проблем.

Джипо почухав потилицю, й на його обличчі враз з'явився вираз нудьги. Блек взяв колоду карт і почав безцільно її перетасовувати, не зводячи світлих очей із Морґана.

— А як щодо водія та охоронця? — запитав Френк. — Чи можна з ними домовитися?

Кітсон розвів руками.

— Домовитися? З ними? Ти що, збожеволів? Хто тобі такого наплів?

Морґанові очі лиховісно зблиснули.

— Я поставив тобі запитання, тож відповідай і не базікай зайвого. Мені це не до вподоби.

Помітивши його лють, Блек м'яко сказав:

— Розслабся, Френку. Малий же про справу каже. Виглядає принаймні, що він добре поінформований.

— Що ж, побачимо, — насмішкувато відказав Морґан, а тоді перевів погляд на Кітсона: — Ну, давай. Розкажи мені, чому з тими двома не можна домовитися.

Кітсон почав пітніти. Його приплюснутий ніс виблискував у тьмяному світлі краплинками вологи.

— Я з ними працював, — він серйозно глянув на Морґана. — Я їх знаю. Водія звати Дейв Томас, а охоронця — Майк Дірксон. Вони сміливі, вправні і без проблем дадуть раду зброї. Ті хлопці знають: якщо відіб'ються при нападі, то отримають по дві тисячі доларів премії. А ще розуміють, що способу відчинити авто й витягнути гроші не існує. Томас і Дірксон не такі дурні, аби зв'язуватися з нами й втрачати вигідну та надійну роботу. Ті двоє — хлопці порядні. Ви швидко в цьому переконаєтесь, якщо спробуєте якось їх зацікавити.

— Якщо все буде настільки складно, — втрутився Джипо, — то я не хочу мати з цією справою нічого

спільного. Двісті тисяч зелених — купа грошви, але навіщо вона мерцю, якщо він навіть витратити її не зможе?

Морган усміхнувся.

Джипо у таких ситуаціях завжди любив ховатися у кущі. Свої чесноти в нього, звісно, були, але до них точно не належали сміливість і витривалість. Італієць, наприклад, знався на техніці. Далеко не кожен замок міг встояти проти його чутливих пальців. Свого часу Джипо відімкнув багато, здавалося б, неймовірно складних замків, але він завжди мав працювати у спокійній атмосфері. Його ніколи не викликали на стресові роботи, а Морган знав, що ця справа передбачатиме якраз найбільший із можливих стресів. Він запитував себе, чи впорається Джипо. Френк не сумнівався, що зможе його переконати взятися за діло, але це ще нічогісінько не означало. Коли настане пора — коли карти вже будуть роздані і стане по-справжньому гаряче, — все залежатиме від навичок Джипо. Якщо його нерви не витримають, справа піде коту під хвіст.

— Розслабся, — сказав Морган, поклавши руку на плече Джипо. — Відколи ми четверо працюємо разом, я ж непогану роботу для нас знаходив, правда?

Джипо кивнув, а інші двоє продовжували вичікувально дивитися на Моргана.

— Дрібниці, звісно, — вів далі Морган, — але всі ми мали трохи грошенят. Та рано чи пізно копи нас розкусять. Ми не можемо й далі братися за незначні справи, що приносять дріб'язок, — і завжди уникати халепи. От я і подумав, що нам варто було б взятися за велику справу, зібрати достатньо грошви, а тоді розпрощатися — і піти кожен своєю дорогою. На двісті тисяч можна добряче розважитися. Та з такими грішми весь світ буде у кишені! І цю роботу таки можливо виконати. Варто лише ретельно попрацювати. Так, я знаю, що це непросто. Кітсон уже розповів чимало, і все, що він сказав, — правда.

Однак дещо він забув, — Морган поглянув на трійцю: Джипо був стривожений, Кітсон — затятий і трохи наляканий, а Блек і досі виглядав байдужим і чекав, щоб його переконали. — Він забув сказати, що це нове авто в експлуатації вже п'ять місяців, щотижня їздить собі туди-сюди — і всі вірять у його неприступність. Усіх, разом із Кітсоном, переконали, що жодна людина при здоровому глузді навіть не подумає про пограбування броньовика. Коли ти вб'єш це собі в голову, то потрохи втрачаєш пильність, а твоє підборіддя стає, так би мовити, відкритим для удару. Швидкий хук справа — і ти вже на підлозі.

Морган навмисне використовував боксерську термінологію, щоб привернути увагу Кітсона. Юнак йому був потрібен не менше, ніж Джипо: Френк добре бачив, що малий доволі вправний. Тепер вигляд у Кітсона вже був не такий затятий і значно зацікавленіший.

— Усе, що Кітсон розповів про машину, я прочитав у газетах ще кілька місяців тому, — вів далі Морган. — Ті хлопці з агентства так пишалися своєю тачкою, що усюди й на повен рот базікали про неї. Вони були настільки впевнені, буцімто ніхто не вдереться до неї, що розпатякали купу подробиць. Чим загрозливіше звучить опис, тим це вигідніше для бізнесу. Відколи я вперше прочитав про броньовик, мене не покидала думка його пограбували. Ми можемо це зробити, якщо вам, хлопці, вистачить мужності мені допомогти. Мужність справді знадобиться, але не забувайте про винагороду — двісті тисяч зелених на брата.

Блек кинув у попільничку одну цигарку й одразу ж запалив іншу. Він поглянув на Моргана, і його бляклі очі звузилися.

— І в тебе є план? — запитав Ед.

— Ага, — Морган запалив цигарку, видуваючи дим через стіл до Джипо. — У мене є план. І у нас є купа часу,

щоб усе добре обдумати. Авто щотижня доставлятиме по мільйону баксів до дослідницької станції ще років п'ять, якщо не більше. Так, це правда, що через броньовик можна легко вскочити в халепу, але ж тижні минають, охоронці втрачають пильність і зосередженість... Аж раптом як грім серед ясного неба з'являємось ми.

— Зачекай хвилинку, — сказав Кітсон, нахилиючись уперед. Його обличчя палахкотило. — Це все лайно. Ну скільки часу треба хай навіть напівсонному хлопцю, щоб натиснути на кнопку? Дві секунди? Точно ж не більше. Шість секунд, аби натиснути три кнопки, а тоді авто перетворюється на сталеву черепаху, і вже ні ти, ні будь-хто інший нічого не вдіє. Ти вважаєш, що зможеш зупинити машину, виламати двері й впоратися з водієм і охоронцем за шість секунд? Просто ідіотська ідея!

— Гадаєш? — глузливо уточнив Морган.

— Та я знаю! Зупинивши машину, ти ще будеш за ярд* до неї, як сталеві жалюзі опустяться, замок із годинниковим механізмом вимкнеться, а рація волатиме про допомогу!

— Упевнений? — перепитав Морган, і від глузу в його посмішці Алексу захотілося прибити Френка.

— Упевнений, і що б ти не сказав, це не зможе переконати мене змінити думку, — Кітсон уже ледь-ледь стримувався.

— Може, ти видихнеш і даси Френку до кінця викласти його план? — втрутився Блек. — Якщо гадаєш, що розумніший за нього, то чого ж не ти керуєш нашою командою?

Кітсон густо почервонів, люто знизав плечима й відкинувся на стільці. Він похмуро зиркнув на Блека, а тоді на Морґана.

— Ну гаразд. Але кажу вам, це неможливо, — відрізав він.

* 1 ярд – 0,9144 м.

Ед поглянув на Морґана.

— Френку, розкажи нам, як ця справа могла б вигоріти.

— Вчора я дослідив маршрут від агентства до дослідницької станції, — почав Морґан. — Подорож доволі довга: рівно сто три милі*. Сімдесят — автострадою, двадцять — допоміжною дорогою, десять — ґрунтовим шляхом й останні три — приватною дорогою, що веде прямо до дослідницької станції. Я придивився, де б ми могли зупинити автомобіль. Автострада відпадає, допоміжна дорога також — там надто жвавий рух. Приватна дорога охороняється вдень і вночі, тож і вона не підходить. Отже, лишається ґрунтовий шлях.

Струсивши попіл із цигарки, він примружив чорні очі й поглянув на трьох чоловіків навпроти.

— Десять миль дороги. Чотири милі допоміжною дорогою, а тоді — вгору ґрунтовим шляхом. Потім — відрізок, що веде до Десятої автостради. Рух тут невеликий, та й більшість машин використовує дорогу повз дослідницьку станцію, адже там краще покриття і їхати на дві милі менше, ніж ґрунтовим шляхом. За кілька миль до дослідницької станції є вузьке, наче пляшкове горло, місце між двома великими скелями обабіч дороги. Біля скель багато чагарників. Непоганий куток для засідки чи аварії.

Блек кивнув.

— Правда, — погодився він. — Я сам бував на тій дорозі й мало не розбився. Якщо повернеш надто швидко, то не встигнеш й оком зморгнути, як опинишся на вузькому місці. Через велику кількість аварій там навіть знак поставили.

— Саме так, — погодився Морґан. — Отже, уявіть цих хлопців у машині. За такої погоди в кабіні до біса гаряче. Вони їдуть однією дорогою десятки разів, а через спеку

* 1 миля – 1,6093 км, 103 милі – 165,76 км.

й нудьгу почуваються вельми кепсько. Доїжджають до вузького місця. Повертаючи, вони побачать машину, розтрощену об скелю біля дороги. Посеред шляху лежатиме вся у крові жінка, якій добряче перепало, — він нахилився вперед, дивлячись просто на Блека. — Скажи мені таке: що ці двоє робитимуть? Рухатимуться вперед і переїдуть через жінку чи зупиняться, аби з'ясувати, чи сильно вона травмувалася?

Блек осміхнувся й поглянув на Кітсона.

— Ти чув, дурбелику? — запитав він. — Ідіотська ідея!

— Ну, що вони робитимуть? — перепитав Морган, коли Алекс, засовавшись на стільці, почервонів.

— Вони зупиняться, — відповів Блек. — Я гадаю, що один із них вилізе з автомобіля, а інший — скористається радіозв'язком, аби викликати допомогу. Це якщо вони настільки поведені на безпеці, як каже Кітсон.

Френк поглянув на Алекса.

— А ти що скажеш? Що, на твою думку, вони робитимуть?

Кітсон завагався, а тоді, знехотя знизавши плечима, мовив:

— Гадаю, Ед має слухність. Дірксон вилізе з машини, а Томас лишиться на місці. Дірксон з'ясує, наскільки сильно поранена жінка, прибере її з дороги, повернеться до машини, викличе допомогу, а тоді поїде далі, залишивши її біля дороги чекати на швидку.

— Ага. І я так вважаю, — мугикнув Морган. Думкою Джипо він не цікавився: той нечасто висловлював ідею, варту того, аби її вислухати, хіба що це стосувалося зламування сейфа чи відмикання хитромудрого замка. — Отже, справи у нас такі, — продовжив Морган. — Один з охоронців на вулиці, інший — всередині авто. Тепер скажи мені ось що, — він поглянув просто на Кітсона, — чи водій у такій ситуації вимикатиме замок

із годинниковим механізмом і опускатиме сталеві жалюзі на вікна й лобове скло?

Кітсон витягнув хустинку й витер обличчя.

— Мабуть, ні, — похмуро буркнув він.

Морган перевів погляд на Блека.

— А ти як гадаєш?

— Звісно ж, ні, — рішуче відповів Блек. — Судячи з того, що розповів Кітсон, якщо вимкнути цей замок, то знадобиться експерт, аби знову його налаштувати. Отже, той тип у авто такого не вчинить, бо не вважатиме, що машина у небезпеці. А жалюзі він не опустить, бо йому буде цікаво, що робить товариш і чи сильно поранено жінку.

Морган кивнув.

— Добре, це вже щось. Авто зупинилося, але кнопок не натиснули, — він тицьнув пальцем на Алекса: — А ти казав, що це неможливо. Заявляв, буцімто це пусті балачки і просто дурня. Що ти скажеш тепер?

— Зупинилися вони, то й що? — розлючено гарикнув Кітсон. — Гаразд, я помилявся, можеш цим потішитись. Але це все одно нічого не змінює.

Френк видихнув у стелю тонкий струмінь диму. Здавалося, що він дуже задоволений собою.

— По-моєму, я непогано впорався, — сказав він. — Я зупинив машину і змусив охоронця вийти. А тепер уявіть те «пляшкове горло», де ми й зупинимо авто. Обабіч дороги — густі чагарники, за якими можуть сховатися двоє чи троє хлопців. Охоронець виходить із машини і йде до місця, де лежить жінка. Тільки не кажіть, що в таку спеку ці двоє їхатимуть усі сто три милі з зачиненими вікнами. І що тепер: зачинятиме водій вікно, коли охоронець піде, чи ні?

Кітсон знову завагався, а тоді неохоче похитав головою.

— Гадаю, ні.

— Дідько, та я певен, що ні. У тій сталевій бляшанці буде достатньо гаряче, навіть якщо він не зачинятиме

вікон. Добре, машину ми зупинили неподалік від чагарників, де можуть завиграшки сховатися двоє осіб. Водій крізь лобове скло стежить за діями напарника. А той прямує до жінки. Вони не чекають на підступ. Це ж місце аварії! За останні півроку там розбилося шість машин. Я буду в чагарниках. Між мною і броньовиком — близько десяти футів*. Я вийду з-за машини, коли охоронець схилиться над жінкою, підійду до вікна водія й тицьну йому в обличчя пістолет. Водночас жінка наставить пістолет в обличчя охоронця, — Морган потягнувся вперед і загасив цигарку. — А тепер скажіть-но мені: що ті двоє пташенят робитимуть? Корчитимуть героїв?

— Цілком можливо, — тверезо відказав Кітсон. — Томас і Дірксон — хороші хлопці.

— Та хай собі будуть хорошими, але ж вони точно не божевільні. Закладаюся, що вони здадуться.

Запала довга, важка пауза. Нарешті Джипо з тремтінням у голосі мовив:

— А що, як вони не здадуться?

Морган зиркнув на нього, його чорні очі поблискували.

— На кону мільйон баксів. Двісті тисяч кожному. Якщо вони не здадуться, то їм добряче перепаде. Неможливо забрати такі гроші, не забруднивши рук!

Знову запала тиша.

— Мені це не подобається, Френку, — відповів Джипо. — Може, це закруто для нас?

Морган нетерпляче махнув рукою.

— А ти чого переймаєшся? Тебе ж там не буде: матимеш особливу роботу, і заскладною вона не виявиться. Обіцяю.

Кітсон нахилився вперед.

— А як щодо мене? Я не божевільний, аби мене запроторили за ґрати через вбивство! Я пас!

Морган поглянув на Блека, який саме запалював цигарку.

* 1 фут – 0,3048 м, 10 футів – 3,048 м.